

(*тягнеться, манячить, не кличе, не вабить, зводить*) образ дороги персоніфікується, тримає у своїй владі “подорожнього”, бо той “весь ранок був ходив, шукав”, не має сил “щоб вийти”, хоче випити її трунку. Отже, слово-символ *дорога* стає концептом філософських роздумів, представлених автором у високохудожній образній віршованій формі, що посилює естетичне значення твору в цілому.

1. Барт Ролан. *Избранные работы: Семиотика. Поэтика: Пер.с фр.* – М.: Прогресс, 1989. – 615с. 2. Мельничайко В. *Аспекти лінгвістичного аналізу художнього тексту // Дивослово.* – 1999. – № 9. – С.11 – 15. 3. Панченко В. *Маленькі свята серед буднів // Вітчизна.* – 1988. – № 2. – С. 180 – 183. 4. Шевчук В.О. *Ілля Турчиновський (листок перший): Повість // Три листки за вікном: Роман-триптих.* – К.: Рад. письменник, 1986. – С. 15 – 136. 5. Шевчук В.О. *Петро Утеклий (листок другий): Повість за судовими актами XVIII століття // Три листки за вікном: Роман-триптих.* – К.: Рад. письменник, 1986. – С. 137 – 284.

Михайло Де Лонг

Вище професійне училище № 33,

м. Київ

ФІЛОСОФІЯ В СУЧАСНОМУ СВІТІ

Форма діяльності філософа – це філософствування. Мета філософствування – наближення до того стану людського існування, яке зветься “бути філософом”. У намірі “бути філософом” полягає прагнення до досягнення мети і філософствування у зв’язку з цим являє собою той особливий спосіб мислення, яким слідує людина, що має намір “бути філософом”. Отже, філософом людина стає, а не народжується. Але в цьому процесі “становлення” філософом людина вже попередньо повинна мати уявлення про те, чому саме вона прагне бути філософом, а не лікарем, істориком, математиком, економістом. Передумови, що приводять конкретну людину до відповідного рішення, тим самим можна було б розділити на “природні здатності”, без яких філософствування як особливий вид емоційно-інтелектуальної діяльності не може бути реалізований і якими з самого початку повинна володіти людина, яка має бажання філософствувати, і “життєві обставини”, до числа яких відносяться “матеріальний стан”, “освіта”, “походження”, “коло

професійних знайомств і зв'язків” тієї конкретної людини, яка вважає себе здатною до того, щоб досягнути поставленої перед собою цілі.

Поруч з тим філософія є діяльність, що передбачає спрямованість результату, а таким результатом є літературний твір, що має філософську цінність. Філософська праця – це винятково літературна робота. Це робота зі словами, словосполученнями, реченнями, абзацами, це вміння не переходити грань, за якою закінчується філософське слово і починається даремна для філософії суперечка з акцентом на скандалізацію аргументації та риторики, що використовується у сперечанні, якій Салтиков-Щедрін дає визначення “вуличної філософії” і запитує: «Мали чи який люд вештається вулицями? Хіба можна за кожним углядіти, усякого переспорити, усякого на розум наставити?» Тим більше, не легко провести грань, що відділяє філософську мову від літературного стилю, що близький до філософського, але в дійсності є таким, що скоріше бажає бути схожим на філософію і, відповідно, є імітацією філософії, але жодним чином не філософією в строгому смислі. Це “als ob” сучасної філософії, фікціоналізм сучасної філософської літератури, що претендує на “філософськість”, але не як суть, а як приставка до чогось неістотного, приводить до того, що приставочність терміну “філософія” в сучасному значенні позбавляє філософське мислення будь-якої серйозності. У сучасному світі філософському мисленню ніде шукати допомоги без надії на право захисту своїх “власних” прав, яких у філософії тепер немає по відношенню “практичних” наук (психології, політології, соціології) так само, як в минулі часи по відношенню до теології, у зв'язку з чим достатньо пригадати афоризм Канта, що “можна погодитися з гордим зазіханням богословського факультету на те, що філософський факультет – його служниця (при цьому все ж залишається відкритим питання: чи несе ця служниця перед милостивою панною *факел* або *шлейф* позаду неї), лише б не закрили філософський факультет і не затулили йому рота”.